یادداشت

اعتماد مردم را آب نکنید

وحید عظیم‌نیا
دبیر گروه اقتصادی

این روزها دوباره صدای گرانی آب شنیده می‌شود؛ صدایی آشنا که هر بار با برچسب «اصلاح الگوی مصرف» به خانه‌های ما می‌رسد و پیام ساده‌ای دارد: کمتر مصرف کنید، بیشتر بپردازید.
وزارت نیرو دوباره همان نسخه‌ای را پیچیده که در سال‌های خشک و نیمه‌خشک تکرار کرده است: قیمت را بالا ببریم تا مصرف پایین بیاید.
در منطق ساده مسئولان، مردم مقصرند، انگار اگر شیر آب را محکم‌تر ببندیم، هدررفت در شبکه توزیع اصلاح می‌شود، سدها لایروبی می‌شوند و چاه‌های غیرمجاز خودبه‌خود پلمب خواهند شد، اما مردم این قصه را بارها شنیده‌اند، می‌دانند که پشت این هشدارها و قبض‌های سنگین، داستان دیگری است: داستان شبکه‌های پوسیده انتقال آب که سالانه میلیاردها مترمکعب آب شیرین را در مسیر تلف می‌کند. داستان مجوزهایی که به چاه‌های عمیق جان می‌بخشد تا زمین را خالی کند و دشت‌ها را بنشاند. داستان پروژه‌هایی که از کمبود بودجه نیمه‌کاره می‌مانند و هر سال در ردیف بودجه گم می‌شوند.
این روزها اگر پای سفره مردم بنشینید، دیگر کمتر کسی استدلال مصرف بی‌رویه را قبول می‌کند. مردم می‌پرسند سهم ما و سهم مدیران چیست؟ چرا وقتی صحبت از هدررفت آب در لوله‌های پوسیده می‌شود، کسی جوابگو نیست؟ چرا گزارش رسمی از پروژه‌های ناکام و هزینه‌های هدررفته منتشر نمی‌شود؟
آمارها می‌گویند آب در بخش‌های مختلف مترمکعبی چندده‌تومان فروخته می‌شود؛ رقمی که حتی هزینه انتقال آن را هم پوشش نمی‌دهد، اما همین آب، وقتی در قبض خانه مردم می‌نشیند، بهای دیگری دارد؛ بهایی که مدام بالا می‌رود، بدون آنکه چشم‌انداز روشنی از آینده نشان دهد.
وزیر نیرو همین چند روز پیش گفت: «اقتصاد آب باید اصلاح شود.» معنای حرف او ساده است: مردم باید بهای بیشتری بپردازند تا هزینه پروژه‌های عقب‌مانده تأمین شود. مسئولان دیگر آب هم همان را تکرار می‌کنند: «نیاز پروژه‌های ما ۲هزار همت است، بودجه نداریم، پس باید تعرفه‌ها بالا برود.» اما در این میان، یک سؤال ساده بی‌پاسخ مانده است: مردم تا کجا باید تاوان ناتوانی ساختاری را بپردازند؟
نمی‌شود اقتصاد آب را با چرتکه قبض‌ها اصلاح کرد. نمی‌شود مدیریت را پشت فاکتورهای چند رقمی پنهان کرد و باز هم انگشت اتهام را به سمت مصرف‌کننده گرفت.
واقعیت این است که آب، کالایی نیست که فقط مردم در مصرفش مقصر باشند. آب محصول یک زنجیره مدیریت است؛ از بارش باران تا تصفیه‌خانه، از لوله‌کشی تا مصرف‌کننده. هر گرهی در این زنجیره هزینه دارد. فرسودگی شبکه‌ها یکی از همان گره‌های بزرگ است.
سال‌هاست در خبرها می‌خوانیم که شبکه‌های انتقال آب در کشورمان در بخش‌هایی تا ۳۰درصد هدررفت دارند، یعنی از هر ۱۰لیتر آب شیرینی که وارد شبکه می‌شود، سه لیتر قبل از رسیدن به خانه از دست می‌رود. این آمار اگر در هر جای دنیا منتشر شود، مدیران را پای میز محاکمه می‌کشاند. در کشور ما اما مردم باید با افزایش تعرفه، جور این اتلاف را بکشند. مسئله فقط اتلاف نیست. حفر چاه‌های غیرمجاز، مدیریت نادرست حریم رودخانه‌ها، تجاوز به حریم سدها و مراتع، همه و همه سال‌هاست از جیب طبیعت و سفره مردم هزینه می‌برد.
پرسش این است: چه کسی این تخلف‌ها را مجوز داده؟ چه کسی نظارت نکرده؟ چرا همیشه مردم باید آخرین حلقه این زنجیره باشند که قربانی می‌شوند؟
بعضی از مسئولان وقتی از اصلاح الگوی مصرف حرف می‌زنند، سراغ مقایسه‌های عجیب می‌روند. مثلاً می‌گویند مصرف انرژی یا آب در ایران چند برابر میانگین جهانی است. حرف درستی است، اما نصف حقیقت است. نیمه پنهان این ماجرا زیرساخت‌های فرسوده‌ای است که از بسامان کردن آنها غفلت شده است. نیمه پنهان، حکمرانی آبی است که هنوز نمی‌تواند بین صنعت، کشاورزی و شرب توازن برقرار کند.
در این سال‌ها بسیاری از روستاها خالی از جمعیت شده‌اند چون آب نبوده. در همان سال‌ها بعضی دشت‌ها به یمن چاه‌های عمیق به سرعت خشکیده‌اند چون نظارتی نبوده.
اگر وزارت نیرو بودجه ندارد، چرا تا امروز گزارشی دقیق از الگوی تخصیص منابعش منتشر نکرده است؟ چرا هیچ نهاد مستقلی هزینه‌کرد منابع حاصل از افزایش تعرفه‌ها را پایش نکرده است؟
مردم می‌دانند آب ارزان نیست، می‌دانند ارزش هر قطره آب در کشوری که ۷۵درصد منابع تجدیدپذیر خود را مصرف کرده، از نفت بیشتر است، اما همین مردم می‌دانند که قیمت‌گذاری بدون اصلاح ساختار، فقط دوای موقت است. اگر قرار باشد آب را گران بفروشند، باید بگویند با پولش چه می‌کنند؟
در سال‌های اخیر بارها وعده داده‌اند که شبکه‌ها نوسازی، سدها لایروبی و فرونشست زمین کنترل می‌شود، اما کافی است یک بار به آمار پروژه‌های ناتمام نگاه کنیم تا ببینیم این وعده‌ها در حد حرف مانده است.
مردم می‌پرسند اگر هر سال قبض آب و برق گران می‌شود، پس این پول کجا می‌رود؟ چرا در عمل تغییری در زیرساخت‌ها دیده نمی‌شود؟
نکته تلخ‌تر این است که حتی اگر مصرف خانگی را با قبض‌های سنگین مهار کنند، باز هم هدررفت آب در شبکه توزیع بزرگ‌ترین مصرف‌کننده و بزرگ‌ترین قربانی است. تا وقتی شبکه توزیع اصلاح نشود، آش همان است و کاسه همان.
گرانی تعرفه‌ها شاید بخش اندکی از مصرف خانگی را کاهش دهد، اما تا وقتی سیاست‌های آبخیزداری، آبخوان‌داری، لایروبی، مدیریت آب‌های سطحی و بازچرخانی آب به صورت جدی دنبال نشود، نتیجه فقط فشار بر مردم خواهد بود.
شاید این جمله تکراری باشد، اما چاره‌ای نیست جز اینکه دوباره گفته شود: بحران آب در ایران یک بحران مصرف نیست، بحران حکمرانی است. تا وقتی حکمرانی آب شفاف، پاسخگو و علمی نشود، آب گران می‌شود، اما کمبود باقی می‌ماند.
حالا که وزیر نیرو گفته اقتصاد آب باید اصلاح شود، نخستین قدم این اصلاح باید شفافیت باشد.
مردم باید بدانند درآمد ناشی از قبض‌های گران‌شده، دقیقاً در کجا خرج می‌شود. چه پروژه‌ای قرار است نجات پیدا کند؟ چقدر از این هزینه صرف کاهش هدررفت و نوسازی شبکه خواهد شد؟
اصلاح الگوی مصرف با بستن شیر آب در خانه‌ها ممکن نیست، با بستن مجوز چاه‌های غیرمجاز، جلوگیری از رانت‌های پنهان و پایان دادن به پروژه‌های نیمه‌کاره ممکن است.
امروز اگر سفره‌های آب زیرزمینی خالی می‌شود، اگر زمین‌ها می‌نشینند، اگر چاه‌های کشاورزی نفس می‌کشند و رودخانه‌ها نفس نمی‌کشند، همه اینها نتیجه تصمیمات دیروز است.
فردا هم نتیجه تصمیم‌های امروز خواهد بود. اگر قرار است مردم سهم بیشتری بپردازند، باید بدانند سهم مدیران چیست. راه اصلاح، تکراری نیست. تجربه‌های موفق زیادی است: کشورهای خشک با بازچرخانی آب، مدیریت دقیق مصرف، نوسازی شبکه‌ها، استفاده از فناوری‌های کم‌مصرف و جریمه واقعی برای متخلفان توانسته‌اند بحران را مهار کنند.
در ایران هم اگر عزم و شفافیت باشد، بحران هنوز قابل مهار است.
یک حقیقت ساده باید روشن باشد: آب اگر گران شود، شاید مردم کمتر مصرف کنند، اما اگر اعتماد مردم ارزان بماند، هیچ قیمتی بحران آب را حل نمی‌کند.

گزارش

بهناز قاسمی

«افزایش قیمت» تنها حربه دولت برای پوشش ضعف‌های مدیریتی است

خواب جدید برای آب

«افزایش قیمت» به امید اصلاح الگوی مصرف و «صرفه‌جویی» ساده‌ترین راه برای عبور از بحران‌هاست. دولت‌ها تصور می‌کنند با افزایش قیمت‌ها می‌توانند مصرف مردم را اصلاح کنند و آن را کاهش دهند، در حالی که این روش فقط یک راهکار مقطعی و دم‌دستی است و بعد از ۲ تا ۳ هفته مصرف به حالت قبل بازمی‌گردد

ایرنا

افزایش قیمت، به امید اصلاح الگوی مصرف و صرفه‌جویی، ساده‌ترین راه برای عبور از بحران‌هاست. دولت‌ها تصور می‌کنند با افزایش قیمت بنزین، آب و برق و برخی از خدمات می‌توانند مصرف مردم را اصلاح کنند و آن را کاهش دهند، در حالی که این روش فقط یک راهکار مقطعی و کوتاه‌مدت است و بعد از دو تا سه هفته مصرف به حالت قبل برمی‌گردد.
اگرچه افزایش قیمت خدمات، راهی ساده برای دولت‌ها به نظر می‌رسد، اما معمولاً پیامدهای منفی زیادی دارد.
وزارت نیرو یکی از وزارتخانه‌هایی است که همواره به افزایش قیمت آب و برق به عنوان راهکار حل کمبودها فکر و هر ساله در ایام پیک سال قیمت‌ها را گران می‌کند. متأسفانه بدمصرفی در آب و برق ورد زبان مسئولان و متولیان صنعت آب و برق کشور شده است. آنها مدام میزان مصرف انرژی را در ایران با سایر کشورها مقایسه می‌کنند و به این نتیجه می‌رسند که مردم در مصرف آب و برق اصراف می‌کنند، اما هرگز به عملکرد مدیران صنعت آب و برق، فرسودگی لوله‌های آب و اتلاف آب در این لوله‌ها یا اتلاف برق در شبکه‌های انتقال اشاره‌ای نمی‌کنند.
زمانی که مجوز حفر چاه در بیابان‌های ممنوعه با سفارش و نامه افراد خاص صادر یا در فلان اداره و وزارتخانه رمز ارز غیرقانونی استخراج می‌شد یا میزان مصرف برق فراتر از الگوی مصرف بود، هیچ اخطار یا جریمه‌ای در کار نبود. وزارت نیرو همواره افزایش ۲۲برابری مصرف انرژی را در ایران با ۲/۵ برابری مصرف در دنیا مقایسه می‌کند و به بدمصرفی مردم ایران در بخش انرژی می‌رسد و در نهایت به مشترکان بد مصرف آب و برق هشدار می‌دهد منتظر قطعی و افزایش پلکانی قیمت‌ها باشند.
بدیهی است در کشوری که بیش از ۷۵درصد از منابع آب تجدیدپذیر خود را مصرف کرده و هر ساله با بحران فرونشست و تخریب اراضی روبه‌رو است، نمی‌توان با تکرار ادعاهای ضدعلمی، صورت‌مسئله را پاک کرد. برخورد عالمانه با مسئله آب، نیازمند عبور از فرافکنی و پذیرش مسئولیت ساختاری است؛ مسئولیتی که اگر به‌درستی پذیرفته شود، هم اعتماد عمومی را بازمی‌گرداند و هم امکان شکل‌گیری سیاست‌هایی واقعی و کارآمد برای نجات سرزمین را فراهم خواهد کرد.

همواره متولیان صنعت آب و برق مدیریت ضعیف‌شان را پشت موضوع بدمصرفی مردم پنهان می‌کنند، به ویژه آنکه در چند سال اخیر خشکسالی و کاهش نزولات آسمانی، بهانه‌ای برای فرار از واقعیت و اجرای طرح‌های زیرساختی شده است. وزارت نیرو با مقایسه میزان مصرف انرژی در ایران با سایر کشورهای جهان، مصرف‌کنندگان را به اسراف محکوم و هر ساله به بهانه اصلاح الگوی مصرف، تعرفه‌های آب و برق را در بهار و تابستان گران می‌کند. به عبارت دیگر این وزارتخانه افزایش قیمت را به عنوان راحت‌ترین و در دسترس‌ترین راه برای کاهش مصرف انتخاب می‌کند و بعد از عبور از پیک تابستان در انتظار بارش‌های پاییزی برای تأمین آب سال آتی می‌نشینند. این راهکارهای ابتدایی و دم دستی در حالی است که اخیراً وزیر نیرو در اظهاراتی با اشاره به اینکه روش‌های فناور هزینه‌بر هستند، خواستار بازنگری در اقتصاد آب و به تبع آن قیمت آب شده و تأکید کرده است در غیر این‌صورت فناوری در بخش آب حاصل نمی‌شود، همچنین سخنگوی صنعت آب در این خصوص می‌گوید: بودجه دولت برای راه‌اندازی پروژه‌های آب ناچیز است و وزارت نیرو برای اجرای این پروژه‌ها به نقدینگی بیشتری نیاز دارد که از محل افزایش قیمت آب در بخش خانگی، صنعتی و کشاورزی حاصل می‌شود. این اظهارات در حالی است که وزارت نیرو در این سال‌ها، هرگز گزارش دقیقی از میزان اتلاف آب در شبکه‌های انتقال نمی‌دهد. علاوه بر این، گزارشی از دلایل عدم‌لایروبی سدها و خشکی زمین‌های اطراف سدها ارائه نمی‌کند و دلیل ناتوانی در مهار آب‌های سطحی و آب باران که اغلب به سیل منجر می‌شود، همچنان مبهم و غیرشفاف است.

■ **وزیر نیرو: ذی‌نفعان پروژه‌های آبی باید هزینه آن را بپردازند**

وزیر نیرو اواخر هفته گذشته بار دیگر افزایش قیمت آب را راهکاری برای اجرای پروژه‌های جدید آب دانست و افزود: اقتصاد آب و به تبع آن قیمت آب باید مورد بازنگری قرار گیرد، در غیر این صورت فناوری نیز حاصل نمی‌شود، روش‌های فناور هزینه‌بر هستند، از این رو باید اصلاح اقتصادی صورت گیرد.
عباس علی‌آبادی با انتقاد از هزینه‌های اضافی در طرح‌های بزرگ افزود: باید به سمت اجرای طرح‌ها به صورت اقتصادی برویم، به عبارت دیگر باید طرح‌های صنعت آب و برق به صورت اقتصادی به مرحله اجرا برسند، از این پس نباید طرحی را غیرانتفاعی ببینیم. همه طرح‌ها باید انتفاعی باشند و همه کسانی که از آن منتفع می‌شوند، باید بهای آن را پرداخت کنند.
علی‌آبادی بر اهمیت پیشبرد اقدامات تحولی در صنعت آب به منظور افزایش بهره‌وری آب تأکید کرد و گفت: باید آب حاصل شده از طرح‌ها و پروژه‌های صنعت آب کشور به قیمت مناسب با تأکید بر معیار بهره‌وری در اختیار مصرف‌کننده اعم از کشاورزی و صنعت قرار گیرد.

■ **سخنگوی صنعت آب: اعتبار پروژه‌های آبی کفاف نمی‌دهد**

همچنین سخنگوی صنعت آب کشور در گفت‌وگوی اختصاصی با «جوان» در پاسخ به اینکه چرا وزارت نیرو افزایش قیمت را به عنوان راحت‌ترین راه عبور از بحران کم‌آبی انتخاب می‌کند، گفت: با توجه به کم‌بارشی‌ای که در سال جاری در ۵۰ شهر و ۲۴ استان وجود دارد، تهران و مشهد در صدر شهرهایی هستند که بیشترین تنش آبی را دارند. برای عبور از بحران ۱۶۹طرح در حال اجرا بوده و با قدرت در حال پیشروی است. اصلی‌ترین اقدام ما برای مدیریت تنش آبی درخواست از شهروندان برای کاهش مصرف، مدیریت مصرف و مدیریت تقاضای آب است، در گام بعد سعی می‌کنیم طرح‌های بلندمدت که در دستور کار قرار دارند، تسریع شوند و به اهداف برسانیم. در آخرین گام سراغ اضافه برداشت از آب زیرزمینی خواهیم رفت که متأسفانه باید تلاش کنیم با مدیریت مصرف و مدیریت تقاضا این اتفاق نیفتد.
عیسی بزرگ‌زاده افزود: متأسفانه اعتبارات بخش آب که در قانون بودجه امسال پیش‌بینی شده است، کفاف هزینه‌ها را نمی‌دهد و ما ناگزیریم تعرفه‌ها را نیز افزایش دهیم. کل حوزه آبفای کشور ۶۰همت اعتبار دارد که با ردیف‌های متفرقه به ۱۰۰همت می‌رسید. نیاز ما برای اجرای پروژه‌ها ۲هزارهمت است که با اعتبار فعلی، حدود ۲۰سال به طول می‌انجامد و طولانی‌شدن اجرای پروژه‌ها، آنها را غیراقتصادی می‌کند و قابل اجرا نیستند. در حال حاضر با توجه به اعتبارات بودجه‌ای و تعرفه‌های آب در بخش‌های خانگی، صنعتی و کشاورزی سرمایه‌گذاری بخش خصوصی نیز مقرون به صرفه نیست، از این رو وزارت نیرو تصمیم گرفته است به منظور تسریع در اتمام پروژه‌ها در تعرفه‌های آب بازنگری کند.
وی گفت: در تمام دنیا برای جذاب کردن بازار و جذب سرمایه‌گذاری قیمت آب را بالا می‌برند، به عنوان مثال قیمت آب در بخش کشاورزی در همه کشورها بیش از یک دلار است، در حالی که در کشورمان در حال حاضر قیمت هر یک مترمکعب آب در بخش کشاورزی ۳۰ تا ۷۰ تومان است که بسیار ارزان و ناچیز است. در بخش صنعت نیز هر یک مترمکعب آب دو تا چهار دلار قیمت دارد. در بخش خانگی مصرف تا الگو ۲هزار تومان (یک سنت) و بیش از الگو بدون یارانه دولتی ۹هزار تومان (حدود ۱۰سنت) است.
سخنگوی صنعت آب تأکید می‌کند: متأسفانه مدیریت مصرف و تقاضا نداریم و تا زمانی که تعرفه‌ها اصلاح نشود، انگیزه برای مدیریت مصرف ایجاد نمی‌شود، البته بسیاری از مشترکان آب مدیریت مصرف دارند و برای حفاظت از محیط زیست و سفره‌های آب زیرزمینی چاره‌ای جز افزایش تعرفه‌ها نداریم.

یادداشت

جواد عسکر

سایه سنگین رکود بر ویترین بازار

اقتصاد ایران سال‌هاست با پدیده‌ای دست‌به‌گریبان است که در ادبیات اقتصادی کلاسیک، آن را «بحران تقاضا» می‌نامند، اما در شرایط کنونی، این بحران از سطح یک مسئله تئوریک عبور کرده است.
در یک ارزیابی عینی از وضعیت فروش در بازار، دست‌کم به چند مؤلفه ساختاری می‌توان اشاره کرد که زنجیروار، توان خرید مردم و انگیزه فروشندگان را در هم شکسته است.
نخست و شاید مهم‌ترین عامل، سقوط بی‌سابقه قدرت خرید خانوار ایرانی است. تورم رسمی بالای ۴۵درصد در سه سال گذشته، نه‌تنها سبد مصرف طبقات متوسط را کوچک کرده، بلکه حتی اقشار ثروتمند را نیز به احتیاط واداشته است. تقاضا برای کالاهای مصرفی بادوام، پوشاک برند، خدمات غیرضروری و حتی برخی مواد غذایی به‌شکل محسوسی کاهش یافته است.
از سوی دیگر، بی‌ثباتی ساختاری قیمت‌ها، نه‌تنها خریدار را بلاتکلیف کرده، بلکه فروشنده را نیز در تصمیم‌گیری برای انبار، پخش و تبلیغات سردرگم ساخته است. قیمت یک کالا ممکن است در فاصله یک هفته دو یا سه بار تغییر کند. این وضعیت در کنار نبود سیاست‌های کنترل قیمت هوشمند، باعث کاهش اطمینان در هر دو سوی عرضه و تقاضا شده است.
در همین حال، ناتوانی مزمن در بازاریابی علمی و دیجیتال، به‌ویژه در میان اصناف سنتی، یکی از خلأهای پنهان اما تأثیرگذار در فضای فروش است. برخلاف کشورهای هم‌رده ما که کارآفرینان کوچک به‌سرعت به فضای فروش دیجیتال مهاجرت کرده‌اند، در ایران هنوز این اتفاق نیفتاده است و بسیاری از کسب و کارها نتوانسته‌اند در فروش آنلاین اعتماد عمومی را جلب کنند.
در زنجیره توزیع، مشکلات لجستیکی و هزینه‌های پنهان انبارداری و حمل‌ونقل، نه‌تنها رقابت‌پذیری فروشندگان را کاهش داده، بلکه به افزایش بی‌رویه قیمت نهایی کالاها منجر شده است. بسیاری از فروشندگان به ناچار یا از بازار خارج می‌شوند یا به فروش محدود در شبکه‌های اجتماعی پناه می‌برند.
از طرفی، تحریم‌های خارجی و موانع داخلی واردات، دست بازار را از برندهای جهانی و کالاهای با کیفیت کوتاه کرده و زمینه را برای رشد بازار قاچاق و اجناس بی‌کیفیت فراهم آورده است.
افزایش تصاعدی هزینه‌های سربار کسب‌وکار مانند مالیات، اجاره، بیمه و نیروی انسانی نیز موجی از ورشکستگی خاموش را رقم زده که در آمارهای رسمی ثبت نمی‌شود. این خفگی اقتصادی باعث شده است بسیاری از فعالان صنفی، فروش را متوقف و تنها به توزیع اندک و حداقلی در شبکه‌های دوستانه و مجازی اکتفا کنند.
در کنار این چالش‌های ساختاری، آنچه بیش از هر چیز به چشم می‌آید، فروپاشی اعتماد عمومی به فرایند فروش است. خریداران، به‌درستی یا نادرستی، فروشندگان را به گران‌فروشی، بی‌صداقتی یا نبود خدمات پس از فروش متهم می‌کنند.
در نهایت، رقابت ناسالم در بازار اعم از دامپینگ، فریب تبلیغاتی، تخفیف‌های دروغین یا فروش کالای تقلبی نه‌تنها آرامش بازار را از بین برده، بلکه کار را برای فروشندگان شرافتمند و منظم سخت‌تر کرده است.
واقعیت آن است که فروش در هر اقتصادی، ویترین سلامت تولید و مصرف آن کشور است. و اکنون در ویترین بازار ایران، آنچه بیش از کالا غایب است، «اعتماد» است؛ اعتمادی که نه با دستور، نه با شعار، بلکه تنها با ثبات اقتصادی، شفافیت قیمت‌ها، حمایت هدفمند از مصرف‌کننده و تولیدکننده و سیاستگذاری‌های مدرن بازاریابی و فروش قابل بازسازی است.

هیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی آرای هیات زراعی روستای انجیلو

هیات حل اختلاف مستقر در اداره ثبت اسناد و املاک منطقه یک قم تصرفات مالکانه مفروزی متقاضیان پرونده های تشکیلی طبق قانون مذکور را براساس گزارش کارشناسان و به استناد مدارک موجود در پرونده به شرح آراء ذیل تایید نموده اند.
۱.رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۰۰۰۱۰۰۳۱۰۹ پرونده کلاسه ۴۴۳۳۸۳۳۸۱۸۴۷۸۳۹۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ آقای بشیر ملاسلمانی به شناسنامه شماره ۱۳ کدملی ۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ صادره قم فرزند حاجی آقا در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری زراعی به مساحت ۱۵۰/۲۳مترمربع پلاک شماره ۸۱ اصلی واقع در قم بخش ۹ حوزه ثبت ملک اداره یک قم (سند مالکیت مشاعی صادره در دفتر ۸۳ صفحه ۵۸۶ خریداری به موجب سند رسمی شماره ۹۱۹۵۶مورخ ۱۳۷۳/۰۳/۰۱دفترخانه ۳ قم) (م الف ۱۹۵۳۷۷۹)
۲.رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۰۰۰۱۰۰۳۱۱۰ پرونده کلاسه ۴۴۳۳۸۴۳۸۱۸۴۹۲۳۹۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ آقای بشیر ملاسلمانی به شناسنامه شماره ۱۳ کدملی ۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ صادره قم فرزند حاجی آقا در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری زراعی به مساحت ۶۵/۷۲مترمربع پلاک شماره ۸۱ اصلی واقع در قم بخش ۹ حوزه ثبت ملک اداره یک قم (سند مالکیت مشاعی صادره در دفتر ۸۳ صفحه ۵۸۶ خریداری به موجب سند رسمی شماره ۹۱۹۵۶مورخ ۱۳۷۳/۰۳/۰۱دفترخانه ۳ قم) (م الف ۱۹۵۳۷۷۹)
۳.رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۰۰۰۱۰۰۳۱۱۱ پرونده کلاسه ۴۴۳۴۷۷۳۸۱۸۴۸۳۳۹۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ آقای بشیر ملاسلمانی به شناسنامه شماره ۱۳ کدملی ۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ صادره قم فرزند حاجی آقا در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری زراعی به مساحت ۲۶۳/۰۷مترمربع پلاک شماره ۸۱ اصلی واقع در قم بخش ۹ حوزه ثبت ملک اداره یک قم (سند مالکیت مشاعی صادره در دفتر ۸۳ صفحه ۵۸۶ خریداری به موجب سند رسمی شماره ۹۱۹۵۶مورخ ۱۳۷۳/۰۳/۰۱دفترخانه ۳ قم) (م الف ۱۹۵۳۷۷۹)
۴.رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۰۰۰۱۰۰۳۱۲۶ پرونده کلاسه ۴۴۳۵۱۶۳۸۱۸۴۲۰۳۹۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ آقای بشیر ملاسلمانی به شناسنامه شماره ۱۳ کدملی ۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ صادره قم فرزند حاجی آقا در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری زراعی به مساحت ۶۹۴/۶مترمربع پلاک شماره ۸۱ اصلی واقع در قم بخش ۹ حوزه ثبت ملک اداره یک قم (سند مالکیت مشاعی صادره در دفتر ۸۳ صفحه ۵۸۶ خریداری به موجب سند رسمی شماره ۹۱۹۵۶مورخ ۱۳۷۳/۰۳/۰۱دفترخانه ۳ قم) (م الف ۱۹۵۳۷۷۹)
۵.رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۰۰۰۱۰۰۳۱۱۲ پرونده کلاسه ۴۴۳۵۴۸۳۸۱۸۴۴۰۳۹۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ آقای بشیر ملاسلمانی به شناسنامه شماره ۱۳ کدملی ۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ صادره قم فرزند حاجی آقا در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری زراعی به مساحت ۴۲۰/۶۳مترمربع پلاک شماره ۸۱ اصلی واقع در قم بخش ۹ حوزه ثبت ملک اداره یک قم (سند مالکیت مشاعی صادره در دفتر ۸۳ صفحه ۵۸۶ خریداری به موجب سند رسمی شماره ۹۱۹۵۶مورخ ۱۳۷۳/۰۳/۰۱دفترخانه ۳ قم) (م الف ۱۹۵۳۷۷۹)
۶.رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۰۰۰۱۰۰۳۱۱۴ پرونده کلاسه ۴۴۳۶۵۲۳۸۱۸۵۰۰۳۹۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ آقای بشیر ملاسلمانی به شناسنامه شماره ۱۳ کدملی ۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ صادره قم فرزند حاجی آقا در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری زراعی به مساحت ۷۸۳/۲۴مترمربع پلاک شماره ۸۱ اصلی واقع در قم بخش ۹ حوزه ثبت ملک اداره یک قم (سند مالکیت مشاعی صادره در دفتر ۸۳ صفحه ۵۸۶ خریداری به موجب سند رسمی شماره ۹۱۹۵۶مورخ ۱۳۷۳/۰۳/۰۱دفترخانه ۳ قم) (م الف ۱۹۵۳۷۷۹)
۷.رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۰۰۰۱۰۰۳۱۲۸ پرونده کلاسه ۴۴۳۷۷۴۳۸۱۸۵۷۴۳۹۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ آقای بشیر ملاسلمانی به شناسنامه شماره ۱۳ کدملی ۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ صادره قم فرزند حاجی آقا در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری زراعی به مساحت ۱۱۸۶/۹۶مترمربع پلاک شماره ۸۱ اصلی واقع در قم بخش ۹ حوزه ثبت ملک اداره یک قم (سند مالکیت مشاعی صادره در دفتر ۸۳ صفحه ۵۸۶ خریداری به موجب سند رسمی شماره ۹۱۹۵۶مورخ ۱۳۷۳/۰۳/۰۱دفترخانه ۳ قم) (م الف ۱۹۵۳۷۷۹)
۸.رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۰۰۰۱۰۰۳۱۲۲ پرونده کلاسه ۴۴۳۷۹۲۳۸۱۸۵۴۱۳۹۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ آقای بشیر ملاسلمانی به شناسنامه شماره ۱۳ کدملی ۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ صادره قم فرزند حاجی آقا در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری زراعی به مساحت ۵۵۵/۷۳مترمربع پلاک شماره ۸۱ اصلی واقع در قم بخش ۹ حوزه ثبت ملک اداره یک قم (سند مالکیت مشاعی صادره در دفتر ۸۳ صفحه ۵۸۶ خریداری به موجب سند رسمی شماره ۹۱۹۵۶مورخ ۱۳۷۳/۰۳/۰۱دفترخانه ۳ قم) (م الف ۱۹۵۳۷۷۹)
۹.رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۰۰۰۱۰۰۳۱۲۳ پرونده کلاسه ۴۴۳۳۸۳۳۸۱۸۵۰۹۳۹۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ آقای بشیر ملاسلمانی به شناسنامه شماره ۱۳ کدملی ۰۳۸۵۵۲۷۶۰۸ صادره قم فرزند حاجی آقا در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری زراعی به مساحت ۲۵۴/۲۱مترمربع پلاک شماره ۸۱ اصلی واقع در قم بخش ۹ حوزه ثبت ملک اداره یک قم (سند مالکیت مشاعی صادره در دفتر ۸۳ صفحه ۵۸۶ خریداری به موجب سند رسمی شماره ۹۱۹۵۶مورخ ۱۳۷۳/۰۳/۰۱دفترخانه ۳ قم) (م الف ۱۹۵۳۷۷۹)
۱۰.رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۰۰۰۱۰۰۵۹۱۳ پرونده کلاسه ۴۴۳۵۴۰۳۸۱۸۵۰۱۳۹۰۳۸۵۵۲۷۱۹۵ خانم فاطمه حاجی حسینعلی به شناسنامه شماره ۱۰ کدملی ۰۳۸۵۵۲۷۱۹۵ صادره قم فرزند غلامرضا در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری زراعی به مساحت ۴۴/۳۴مترمربع پلاک شماره ۸۱ اصلی واقع در قم بخش ۹ حوزه ثبت ملک اداره یک قم(مبایعه نامه عادی - استشهادیه از غلامرضا حاجی خدادادی سند مالکیت مشاعی صادره در دفتر ۹صفحات ۵۰۱ الی ۵۱۲) (م الف ۱۹۵۳۷۷۹)
۱۱.رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۰۰۰۱۰۰۵۹۱۴ پرونده کلاسه ۴۴۳۶۹۱۳۸۱۸۵۵۵۳۹۰۳۸۵۵۲۷۱۹۵ خانم فاطمه حاجی حسینعلی به شناسنامه شماره ۱۰ کدملی ۰۳۸۵۵۲۷۱۹۵ صادره قم فرزند غلامرضا در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری زراعی به مساحت ۴۹/۲۶مترمربع پلاک شماره ۸۱ اصلی واقع در قم بخش ۹ حوزه ثبت ملک اداره یک قم(مبایعه نامه عادی - استشهادیه از غلامرضا حاجی خدادادی سند مالکیت مشاعی صادره در دفتر ۹صفحات ۵۰۱ الی ۵۱۲) (م الف ۱۹۵۳۷۷۹)
۱۲.رای شماره ۱۴۰۴۶۰۳۳۰۰۰۱۰۰۵۹۱۵ پرونده کلاسه ۴۴۳۴۲۸۳۸۱۸۵۱۸۲۹۰۳۸۵۵۲۷۱۹۵ خانم فاطمه حاجی حسینعلی به شناسنامه شماره ۱۰ کدملی ۰۳۸۵۵۲۷۱۹۵ صادره قم فرزند غلامرضا در ششدانگ یک قطعه زمین مزروعی با کاربری زراعی به مساحت ۴۰۷/۲۷مترمربع پلاک شماره ۸۱ اصلی واقع در قم بخش ۹ حوزه ثبت ملک اداره یک قم(مبایعه نامه عادی - استشهادیه از غلامرضا حاجی خدادادی سند مالکیت مشاعی صادره در دفتر ۹صفحات ۵۰۱ الی ۵۱۲) (م الف ۱۹۵۳۷۷۹)
مورد تایید قرار گرفته و از آنجائیکه مقرر گردیده است پس از نشر آگهی و انقضاء موعد مقرر سند مالکیت رسمی صادر گردد با توجه به عدم دسترسی به مالکین مشاعی مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی تا چنانچه اشخاص ذینفع اعتراضی داشته باشند ظرف مدت ۲ماه از تاریخ انتشار آگهی نوبت اول اعتراض خود را به اداره ثبت اسناد منطقه یک قم تسلیم و رسید آن را اخذ و ظرف مدت یکماه پس از تسلیم اعتراض به اداره ثبت به دادگاه مراجعه و دادخواست خود را به مرجع قضائی تقدیم و گواهی آنرا به این اداره تحویل نمایند لازم به توضیح است که صدور سند براساس قانون مذکور مانع از مراجعه متضرر به دادگاه نخواهد بود.

تاریخ انتشار نوبت اول: ۱۴۰۴/۰۴/۲۱
تاریخ انتشار نوبت دوم: ۱۴۰۴/۰۵/۰۶
رییس اداره ثبت اسناد و املاک منطقه یک قم – مهدی زارع شحنه

شاگرد ممتاز

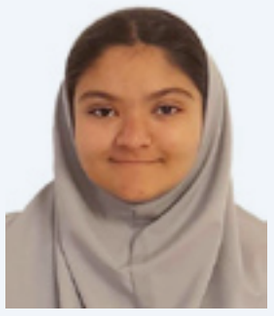

**خانم براشیت بیت ی